Френсісом Фукуямою про невідворотну перемогу демократії. Боротьба продовжується зі спадами та підйомами, і лише в одному, але важливому сенсі можна сказати, що демократія набирає очок. На відміну від комунізму – міф який може спокусити багатьох людей мріями про рівність – релігійний фундамент ісламу сьогодні найгірший ворог цивілізації, він може переконати лише вже переконаних, оскільки його ідеї і внутрішні парадигми настільки примітивні і застарілі, що приречують себе на крах з боку зовнішніх чинників або через внутрішній розпад. Цю війну ніколи і ніхто не виграє остаточно, будуть поразки і перемоги, однак реальність у тому, що останнім часом справа свободи частіше програє, аніж виграє.

Переклад надійшов до редколегії 12.03.15

UDC 821.111-2

ЛЕОНАРД

Історія з Нової Зеландії, переказана Дженніфер Бассет

(переклад виконаний **О. М. Поліщук**, студенткою Київського національного університету імені Тараса Шевченка)

Жінки часто дарують членам своїх родин речі, зв'язані власноруч. Дружини в'яжуть шкарпетки чи шарфи своїм чоловікам; бабусі в'яжуть кофтинки для своїх онуків.

Купити подарунок швидко і легко, а от зробити подарунок власними руками займає набагато більше часу. А, якщо руки у вас, як у Леонардової дружини, старі, задерев'янілі та скрючені від артриту, то, можливо, в'язання – не найкращий варіант.

Я зв'яжу йому шалика. Так. Зв'яжу йому шарф такого ж кольору, як і його очі.

Я зачекала доки моя племінниця поведе мене по крамницям. "Я хочу купити клубок вовняних ниток, – сказала я їй, – хочу зв'язати Леонардові шарфик".

"Але ж ти не в'яжеш", – відповіла вона. Вона подивилася на мої викривлені пальці та швидко відвела погляд. "Та й Леонард вже не виходить на вулицю".

Та все ж Петра повела мене до магазину.

"Я хочу купити блакитні нитки", – сказала я продавчині. "Кольору очей мого чоловіка". Я торкнулася клубочка блакитної вовни, що на дотик немов пір'я.

"Вони не занадто тонкі?" – запитує жіночка-продавець.

"Ні, якраз те, що треба".

Пізніше, стомлена після відвідин крамниці, я відкинулася на спинку крісла і задрімала.

Коли авто зупинилося біля будинку, все ще напівсонна, я бачила уві сні молодого Леонарда, що стояв біля дверей. Він був стрункий, мов кипарис, а блакитні очі усміхалися.

"Хто-небудь вдома?" – вигукнув Ден.

Здригнувшись, я прокинулася.

"Ось ми й на місці, містер Фіпс", – сказав Ден Леонардові. Підтримуючи Леонарда попід руку, він завів його до будинку.

"Дякую тобі, Дене". Я зняла з Леонарда жакет та прибрала пасмо волосся з його очей.

Ми вечеряємо в гнітючій тиші. Я п'ю червоне вино. Леонард їсть ложкою. Опісля, я мию його та вкладаю спати, а сама сідаю за в'язання.

Шпиці – срібні та холодні. Я знімаю паперову упаковку з ниток, знаходжу кінець, і декілька разів підряд намагаюся зробити першу петлю. Слухаю Бетховена, і мелодія доходить майже до половини, коли я закінчую лише перший рядок петель. Пальці болять, руки зовсім мене не слухаються. Але я почала.

Ми з Леонардом зустрілися на концерті в Оукленді. Тоді він був високим блондином. Я все ще бачу, як він підходить до мого сидіння. Він зняв м'який блакитний шарф, що був також ж кольору, як і його очі, і моє серце закалатало. За вечерею ми розговорилися і я дізналася, звідки він та чим займається.

"Я – окуліст", сказав він. "Початківець. Ще без заощаджень, та ніколи не пропускаю концерти".

Я запросила його на наше перше побачення, коли ми виходили з концертної зали. В ті часи чоловіки завжди першими запрошували дівчину, а не навпаки. Я не знаю, чи здивувався тоді Леонард, коли я запросила його, чи ні. Він ніколи нічого не казав з цього приводу.

В ті дні, коли Леонард в центрі догляду, я в'яжу. Я планую дов'язати шарф до п'ятдесят третьої річниці нашого весілля. Шарф майже завершений, і коли я тримаю його проти світла, він виблискує, неначе діаманти. Я струшую вовну, випускаю петлю та намагаюся знову її знайти. Чи більше я любила Леонарда, ніж він мене? У мене стільки запитань… але я вже не можу поставити жодне з них.

"Закінчила", – кажу я своїй племінниці, обмотуючи шарф навколо шиї.

"Виглядає непогано, – каже вона, – якщо не придивлятися. Це подарунок?

"Так, мій останній".

В день річниці я цілую Леонарда і дарую йому шарф. Я знаю, що він нічого не скаже, але поки я надягаю шарф йому на шию, я все ще сподіваюся.

Шарф такий же перекручений як і мої пальці. Він весь у дірках – довгих тонких та маленьких кругленьких. Леонард піднімає руку й торкається вовни, і на мить його очі знову оживають.

"Так",– він хоче сказати мені. "Так", – він хоче сказати.

Цей шарф – м'який.

Цей шарф – блакитний.

Цей шарф – ми. Я і ти.

Переклад надійшов до редколегії 15.04.15

LEONARD
A story from New Zealand, retold by Jennifer Bassett

Women often knit gifts for their families. Wives knit socks or scarves for their husbands; grandmothers knit little jackets for their children's babies.

Buying a gift is quick and easy, but making a gift with your own hands takes longer. And if, like Leonard's wife, your hands are old and stiff and crooked with arthritis, perhaps knitting is not the best thing to do ...

I'll knit him a scarf. Yes. I'll knit him a scarf the same colour as his eyes.

I wait until my niece takes me shopping. 'I want to buy some wool,' I tell her. 'I want to knit Leonard a scarf.'

'But you don't knit,' she says. She looks at my crooked hands and quickly looks away again. 'And Leonard doesn't go out any more.'

But Petra takes me to the wool shop anyway.

'I want to buy some blue wool,' I say to the woman in the shop. 'The colour of my husband's eyes.' I touch a ball of blue wool that feels as soft as a bird's feathers.

'Isn't this a little too fine?' asks the woman in the shop.

'No, it's just right.'

Later, tired after my shopping, I lie back in my armchair and have a little sleep.

When the car stops outside, I am still half asleep, and in my mind I see a younger Leonard standing at the door. His back is as straight as a piece of wood, and his blueeyes smile.

'Is anyone home?' Dan calls.

I wake with a jump.

'Here we are, Mr Phipps,' Dan says to Leonard. Holding Leonard's arm, Dan walks him into the house.

'Thank you, Dan.' I take off Leonard's coat and push some hair away from his eyes.

We eat dinner in a silence that aches. I drink red wine and Leonard eats with a spoon. Then, after I've washed him and put him to bed, I sit down to knit.

The needles are silver. The needles are cold. I take the paper cover off the wool, find one end of it, and try again and again to make the first stitch. I am listening to music by Beethoven, and it is nearly halfway through before I have finished the first row of stitches. My fingers hurt, and they won't do what I tell them. But I have begun.

Leonard and I met at a concert in Auckland. He was tall, with blond hair then. I can still see him walking towards my seat. He took off the soft blue scarf that was the same colour as his eyes, and my heart gave a little jump. We talked over supper, and I found out where he lived and what he did.

'I'm an eye doctor,' he said, 'just beginning. No money, but I never miss concerts.'

I made our first date while we were walking out of the concert building. In those days men always did the asking, not girls. I don't

know if Leonard was surprised at my asking him or not. He never said anything.

On the days when Leonard goes to the day-care centre, I knit. I plan to finish the scarf for our fifty-third wedding anniversary. The scarf is almost finished, and when I hold it to the light, diamonds shine through. I shake the wool, drop a stitch, try to find it again. Was I more in love with Leonard than he was with me? I have so many questions ... and I cannot ask any of them now.

'It's finished,' I tell my niece, putting the scarf round my neck.

'It looks good,' she said, 'if you don't look too closely. Is it a gift?'

'Yes. My last.'

On the morning of our anniversary I kiss Leonard and give him the scarf. I know he will not speak, but while I am putting the scarf round his neck, I find that I am still hoping.

The scarf is as crooked as my fingers. It's full of holes – long thin holes, little round holes. Leonard puts his hand up and touches the wool, and for one short moment, his eyes come alive again.

'Yes,' he wants to tell me. 'Yes,' he wants to say.

'The scarf is soft.

The scarf is blue.

The scarf is us.'

UDC 821.133.1-31=030.161.2

Паскаль Роз

ВИНИЩУВАЧ "НУЛЬ"

(Вибрані уривки)

(переклад виконаний **Я. М. Яковенко,** студенткою Київського національного університету імені Тараса Шевченка)

Вступний коментар перекладача

У романі йдеться про Лору Карлсон, дівчинку, чий батько загинув 1945 року біля берегів Японії, коли літак з пілотом-камікадзе спікірував на корабель, на якому він служив. Колишня однокласниця прислала їй копію щоденника юного японського